

Sucant pa a les sang de les dones

«Mira aquest nen! ? diuen les àvies del carrer. ? Senyora, és una nena. ? replica el pare. Clar. No porta arracades, porta roba de nen, té els cabells curts» | «Histèriques, exagerades, fantasioses, il·luses, toves, febles, plora-neres, xerradores, xafarderes,... i després, per més inri, la merda d'estereotips que han de seguir. Gua-pes, delicades, educades, ben vestides, depilades, amb bon gust, bones mares, bones esposes, radiants, cultes i sexualment actives i disposades»

Des que el fetus d'una dona embarassada té el sexe desenvolupat, les dones estan marcades. Des del moment que el sexe de la petita persona que anirà a néixer se sap, marquem l'entorn. Roba, decoració i per descomptat, estereotips que les persones marquen sobre la petita persona abans que ni tan sols tregui el cap.

Un cop nascudes, marcades per les orelles, com si de bestiar es tractés. Marcar-les per portar les arracades implantades per la societat, un servei del qual, dóna servei un hospital públic, tot i que ara fan pagar.

Mira aquest nen! - diuen les àvies del carrer. - Senyora, és una nena. - replica el pare. Clar. No

porta arracades, porta roba de nen, té els cabells curts.

Però la cosa, no queda només així. A partir de segons quin moment, les nenes han de seguir el recorregut establert pel capitalisme i el patriarcat. Primerament per la conducta. «Una bona nena no fa això», «Una bona nena ha de fer aquestes coses», «Una bona nena està quieta», «Una bona nena no es queixa». Milers de frases de merda vingudes des de la rànica cultura que ens envolta del catolicisme i les tendències socioculturals europees. Sobretot, que les nenes no marxïn del patró, igual que els nens, però és bastant diferent.

Les nenes des de petites les eduquen per ser eficients, obedients i fortes. Fortes des del punt de vista de la resistència emocional d'aguantar tot el que se'ls hi tiri, sense condició.

Després hi ha les definicions de dones que s'estableixen per populisme ignorant que estampem etiquetes sobre el comportament de les dones. Histèriques, exagerades, fantasioses, il·luses, toves, febles, plora-neres, xerradores, xafarderes,... i després, per més inri, la merda d'estereotips que han de seguir. Gua-pes, delicades, educades, ben vestides, depilades, amb bon gust, bones mares, bones esposes, radiants, cultes i sexualment actives i disposades.

La raó de tot això, simple. Complacença. Per elles? No! Per als homes. El pitjor de tot plegat és que la manipulació de la societat que marca això, fa que moltes dones es creguin aquesta pròpia mentida, per això una dona masclista és pitjor que un home masclista.

Els últims 30 anys, la indústria pornogràfica ha passat d'alliberar sexualment el món del tabú i dels problemes que això provocava a sembrar un nucli de perversions diverses que poca gent es pot arribar a imaginar. L'objecte d'aquesta sèrie de perversions és la dona, per tant, segueix l'estigma contra la dona.

Encara hi ha més. Un dona al món laboral cobra menys en la majoria de llocs, però hi ha llocs que ni tan sols agafen dones perquè «es poden quedar embarassades». Donem per entès que si vols ser mare no pots ser professional? Alhora, les feines més mal pagades i menys valorades també les fan les dones...

Llavors un moment... si a un home li fas creure que tota aquesta merda és certa... si ho interioritza, què pot passar?

Doncs que tot el que està passant està cultivat durant anys.

La sentència de la «Manada» ha indignat, sí. Però si la societat construeix les dones amb aquest perfil, la víctima és: una exagerada, una mentidera, una histèrica, ja sabia al què anava... i llavors ens estranya que un jutge només parli d'abús sexual.

Quan parlo de sucra a la sang de les dones és perquè cada dia, els homes, amb més o menys intenció fem estelles de l'arbre caigut sobre l'estereotip i la funció que hem volgut marcar a les dones des del seu naixement. Una cosa molt difícil de canviar perquè tenim interioritzada aquest modus vivendi en la nostra societat que el nostre subconscient ens traeix i fa que constantment estiguem aprofitant la feblesa imposada per la societat a les dones per fer-nos forts nosaltres, des del comentari desafortunat, un acudit fins a la gelosia violenta de la «propietat».

A part de construir una dona, la societat també construeix un home, que constantment devora el camí de les dones. Els homes hem de començar a desmuntar el patriarcat perquè mentalment tampoc ens ajuda.

Les dones han de fer un gran recorregut elles per no deixar-se arrossegat, però fins que els homes no ens posem al seu costat de debò, la cosa no canviarà. Ha començat a canviar però falta molt camí.

No hem de lluitar per elles, no ens equivoquem, no tornem a la cavalleriesitat de lluitar per elles,

no. La lluita és la suma de petites lluites individuals, fem cadascú la nostra des de la nostra possibilitat i segur, que arribarà.

Si nosaltres, els homes, deixem de sucar pa al patiment de les dones i del que la societat les vol convertir, ja serà un gran pas.